

Nr 252.

Av herr **Strömberg** och fröken **Hesselgren**, i anledning av Kungl.

Maj:ts förslag till kungörelse angående ändring i vissa delar av allmänna resereglementet den 27 juni 1929.

I proposition nr 199 till årets riksdag föreslår Kungl. Maj:t ändringar i vissa delar av allmänna resereglementet, innebärande nedsättning i kilometerpenningarnes belopp samt sänkning av ersättningen för färd med annan automobil än taxeaomobil.

Syftet med det föreliggande förslaget synes vara dels att undanröja vissa offentligt uppmärksammade missförhållanden beträffande tillämpningen av allmänna resereglementets bestämmelser, dels åstadkommande av en besparing av statsverkets utgifter. Såväl 1930 års statsrevisorer som statens organisationsnämnd hava framhållit hurusom de ersättningar, som årligen utgå till ämbets- och tjänstemän för i statliga ärenden företagna resor, spela en allt större roll i statshushållningen. Organisationsnämnden framhåller, att enda vägen för åstadkommande av en begränsning av ifrågavarande utgifter synes vara att finna i en nedsättning, i den mån en sådan skäligen låte sig göra, av de särskilda ersättningsbeloppen i ett eller annat hänseende.

Kungl. Maj:ts här föreslagna åtgärder synas emellertid icke uppfylla de krav på billighet och rättvisa, som statens befattningshavare ha rätt att ställa på åtgärder från statsmakternas sida. De befattningshavare, som hava att utföra tjänsteförrättning på annan ort än stationsorten, uppgå till ett mycket stort antal. Den omständigheten, att några få tjänstemän kommit att utnyttja resereglementets bestämmelser på ett sätt som upprört den allmänna opinionen, bör icke medföra sådana konsekvenser att stora grupper fullt berättigade intresse därav bli lidande. Så kommer otvivelaktigt att ske, om propositionen i oförändrat skick antages. Förslagets antagande kommer ej heller att avlägsna de olägenheter, som man med detsamma önskar komma till livs. 1930 års statsrevisorer uppvisade några fall, där kilometerpenningarne uppgått till fullständigt orimliga belopp. Så hade bl. a. tre befattningshavare vid gemensam färd i taxeaomobil under sex dagar uppburit kilometerpenningar med tillhoppa 453 kronor. Enligt propositionen skulle en nedsättning av kilometerpenningarne äga rum från 1 krona till 50 pr mil. Denna begränsning skulle således innebära att till de tre befattningshavarne under sex dagar istället skulle utbetalas hälften av förenämnda belopp eller 226 kronor och 50 öre. En ersättning, som alltjämt måste betecknas som oskälig. För de befattningshavare åter, vilka hava att utföra ett stort antal

inspektioner och förrättningar, och vilka på grund härav endast kunna färdas en sträcka av t. ex. 4 à 5 mil pr dag måste en ersättning av 50 öre pr mil bli alldeles otillräcklig för täckandet av de extra utgifter, som alltid medfölja såsom drickspenningar o. d. Socialstyrelsen har i sitt yttrande över förslaget uttalat sig för en lämplig maximering av kilometerpenningarne. Likaledes uttalade sig tre reservanter bland 1930 års statsrevisorer för en maximering av denna ersättning såsom varande en rättvisare och bättre framkomlig väg för en reform på detta område. Ett bibehållande således av kilometerpenningarnes nu utgående belopp men med en maximering till högst 10 kronor pr dag med tillämpning jämväl vid samåkning skulle förvisso ur flera synpunkter verka rättvisare och samtidigt effektivt avlägsna påtalade missförhållande. Möjligen kommer statsverkets besparing härigenom icke bli så stor, som beräknat är. Viktigare än detta är dock, att staten icke behandlar sina befattningshavare så att det undergräver intresset för de samhälliga uppgifter dessa ha sig förelagda.

Beträffande åter den i propositionen föreslagna sänkningen av ersättning för egen automobil torde denna ändring icke medföra några olägenheter av samma beskaffenhet. Något tvång att använda egen automobil vid tjänstereisor har ju icke ifrågasatts. Befattningshavaren äger således att själv avgöra, huruvida egen bil skall komma till användning eller icke. Utgår man emellertid ifrån, såsom i propositionen sker, att det är önskvärt att den egna bilen så mycket som möjligt kommer till användning vid tjänstereisor, då är en ytterligare sänkning av taxan icke väl motiverad. Sedan Kungl. Maj:t vidtagit den åtgärden att hos länsstyrelserna anbefalla införandet av normaltaxor för länstrafik med automobil, varvid avgiften för befordran vid enkel resa av två personer kommer att utgöra 40 öre pr kilometer, kan det ifrågasättas om det ens längre finnes anledning att upprätthålla olikheterna mellan taxorna för taxeaomobil och annan automobil. Det vållar för närvarande såväl den enskilde befattningshavaren som de granskande myndigheterna mycket arbete att överväga och kontrollera vilket färd sätt, som blir det för staten billigaste.

Med stöd av vad sålunda anförts hemställes,

att riksdagen, med avslag å de av Kungl. Maj:t föreslagna ändringarna i 2 § av allmänna resereglementen 27 juni 1929, måtte besluta att i nämnda paragraf införa en tilläggsbestämmelse om maximering av kilometerpenningarne vid färd med taxeaomobil till tio kronor pr dag, att tillämpas jämväl vid samåkning.

Stockholm den 11 april 1931.

Gustaf Strömberg.

Kerstin Hesselgren.